

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ παῖσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς. Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι ὀκτῶ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

Τὸ δὲ παιδίον ἠύξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς ὑπέμεινε Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

Νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι ἦλθον ἡμέρας ὁδὸν καὶ ἀνεζήτησαν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς· καὶ μὴ εὕροντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ζητοῦντες αὐτόν. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς· ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.

Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· τέκνον, τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου καὶ γὰρ ὁδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; Οὐκ ἤδαιτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με; Καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν τὸ ρῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.

Καὶ κατέβη μετ' αὐτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ, καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς. Καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ρήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, ἐπέστρεψαν οἱ βοσκοὶ καὶ ἐδόξαζαν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν, δι' ὅλα, ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν, ὅπως τοὺς εἶχε εἰπωθῆ. Καὶ ὅταν συμπληρώθησαν αἱ ὀκτῶ ἡμέραι διὰ νὰ κάμουν τὴν περιτομὴν τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἐδόθηκε τὸ ὄνομά του Ἰησοῦς, ὅπως ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸν ἀγγελὸν πρὶν συλληφθῆ εἰς τὴν κοιλία.

Τὸ δὲ παιδί ἐμεγάλωνε καὶ ἐδυνάμωνε κατὰ τὸ πνεῦμα ἐπειδὴ ἐγέμιζε ἀπὸ σοφίαν

καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐπάνω του.

Καὶ οἱ γονεῖς του ἐπήγαιναν κάθε χρόνο εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα. Ὄταν ἦτο δώδεκα ἐτῶν ἀνέβηκαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κατὰ τὸ ἔθιμον τῆς ἑορτῆς, καὶ ὅταν ἐτελείωσαν τὰς ἡμέρας, ἐνῶ ἐπέστρεφαν, παρέμεινε τὸ παιδὶ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ μητέρα του.

Ἐπειδὴ δὲ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο μὲ συντροφιά, ἐβάδισαν μιᾶς ἡμέρας δρόμον καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρῆκαν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸν εὗρῆκαν νὰ κάθεται εἰς τὸν ναὸν εἰς τὸ μέσον τῶν διδασκάλων καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ. Ὅλοι δὲ ὅσοι τὸν ἄκουαν, ἐθαύμαζαν διὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὰς ἀπαντήσεις του.

Καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, ἐξεπλάγησαν καὶ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε, «Παιδί μου, γιατί μᾶς φέρθηκες ἔτσι; Ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ σ' ἐζητούσαμε μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν». Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Γιατί μ' ἐζητούσατε; Δὲν ἠξέρατε ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα μου;». Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν κατάλαβαν τὴν ἐννοοῦσε μὲ αὐτὸ πού τοὺς εἶπε.

Καὶ ἐπέστρεψε μαζί τους εἰς τὴν Ναζαρέτ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτούς. Ἡ μητέρα του ἐφύλαγε εἰς τὴν καρδιά της ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα. Καὶ ὁ Ἰησοῦς προώδευε εἰς σοφίαν καὶ σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐνοίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.